

Η ΧΡΥΣΟΚΟΚΚΙΝΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ΠΟΡΕΙ να υποθέσει κανείς πως ο Έγκνιταλ ήταν εύθυμος, θυ ο τζος, φυσικά ήταν Ικανός να νοήση το συναίσθημα της εδωχίας του. Έθεωρείτο ως ένας από τους διασημότερους έντομολόγους της εποχής μας κι' άπειρες ήταν η τιμές και τ' αξιώματα που είχε λάθει.

Μιά μέρα, έπειτα από ένος χρόνου κυνήγι έντομων μέσα στην άνεξερεύνητη, πυκνή ζούγκλα των Παπούα, έφθασε τέλος απέναντι στην άπείρανη γαλανή θάλασσα. Δίπλα του θρισκόντουσαν έξι σιδερένια κουτιά, γεμάτα έντομα και πεταλούδες: οι κόποι ένος χρόνου έργασίας.

Ο Έγκνιταλ ήταν ένας ύψηλός, αδύνατος άνδρας. Η δράσις του, όπως συμβαίνει στους περισσότερους επιτηθέμενους, ήταν αδυνατημένη και πίσω από τα χοντρά ματογυμνάκια του, έβλεπε κανείς τα μωσικά μάτια του με το ήρεμο, όνειροπόλο σαν παιδιού βλέμμα τους.

Μόνος του δεν κατάφερε να χρισοστή τ' όδιχτυ: για να πιάνη τις πεταλούδες κι' αυτό τον στενοχωρούσε πολύ. Όσες φορές είχε έπιχειρήσει να κυνήγηση μόνος του, γύριζε μ' άδεια χέρια, γιατί, ενώ έβλεπε την πεταλούδα μπροστά του, τή στιγμή που έφριγγε το δίχτυ, η πεταλούδα έξερυγε από τ' πλάι... Γι' αυτό έψαιρνε πάντοτε μαζί του στις έκδρομές του, έναν έπιβέξιο βοηθό. Έτσι τώρα ως βοηθό του είχε κάποιον Έμιλ.

Ο Έμιλ θάταν μιγάς άσφαλός. Ήταν μελαγχός, φαλακρός και πολύ εκκίνητος. Όταν ο Έγκνιταλ τον συμάζεψε μισοπεθαμένο από την πείνα στη Σιγκαπούρη, κανείς δεν μπόρεσε να τ' όση πληροφοριές για τον άνθρωπο αυτόν. Όστόσο, άπεδείχη κατόπιν, πως ήταν πολύ Ικανός κι' άφασωμένος.

—Τρία...τέσερα... πέντε... έξη! μουρμούρισε ό καθηγητής συγκεντρώνοντας και ταξινομώντας τα κουτιά του. Όλα είναι σφραγισμένα! Άλλθεια, καλά τ' άκατέφαρα! Κι' όλ' αυτά, είναι δική μου έργασια... Άλλά και δική σου, Έμιλ. πρόσθεσε μ' εύγνωμοσύνη. Πιστέ δεν θ' ά ξεχάσω πόσα σου όφειλο, Έμιλ.

Ο Έμιλ άπάντησε μ' άδιαφορία στα έπαινετικά λόγια τ' ό κυρίου του:

—Μάλιστα, σέρ! Σ' ά ευχαριστώ. Όστόσο όμως είστε θεότιος πως τ' ό πλοίο τ' ό οποίο εσ' όψοχέθηκαν να στεί' ουν για να μ' ά παραλάβη, θ' ά έζητη πραγματικώς;

— Άν είμαι θεότιος; Άλλά σήμερα κιόλας πρόκειται να έξ' όψη! φωνάζε ό Έγκνιταλ. Δεν άκουσε λοιπόν, τι μ' άς είπε ό Όλλανδός διοικητής στο Ντόρεθ; Μ' άς είπε, ότι τ' ό πλοίο τ' ό οποίο εκτελεί την περιπολία σταθμεύει στον κόλπο τ' ό Μαρινόφ' ό μιά φορά τ' ό μήνα. Κι' έδω είναι ή όλλανδική Παπούα, Έμιλ. Κι' όταν ή όλλανδική Κυβέρνησις όποσχηται κάτι, τ' ό έκτελεί πάντοτε, Έμιλ! Πάρε να κιόλα. Κότταξε μ' ή τυχόν διακριτικές κιόλας κανόν στον όρίζοντα.

—Μάλιστα, σέρ!

Όπό μιά παλιά θήκη τουφεκιού, την όποία είχε κρατήσει ξεχωριστά από τις υπόλοιπες άποσκευές τους, ό Έμιλ έβγαλε ένα έζωγο δυνάτα κιόλα.

Όι δύο άνδρες, για να περιμένουν τ' ό πλοίο, είχαν ζυκατασταθή άπό ένα βίωμα της άκτης. Πίσω τους ή άκη τ' όν κοραλιών σταματούσε άπότομα και κατέληγε σ' άποκρήμους θράχους. Μπροστά τους άπλωνόταν τ' ό πλατύ θοισιγμα τ' ό κόλπου. Ο Έμιλ στάθηκε πολλή ώρα και κότταξε προσηκτικά όλόγυρα.

Έσπρινά, ή ή πρόσκαιρη ευχαρίστησις τ' ό Έγκνιταλ έσσησε μονομιάς. Με θαυό άναστεναγμό έκλεισε άπότομα τ' ό καπάκι τ' ό κουτιού, τ' ό οποίο τ' ό περιεχόμενο τακτοποίησε.

—Όστόσο, Έμιλ, δεν θ' όρκακιες την πέριφημη Έβριβια sprididus. Ός τώρα δεν υπάρχει παρά ένα μοναδικό βέλιγμα Ένα κομμάτι της φτερούγας της μονάχα στη συλλογή τ' ό Ρ

τολίν. Έχει τ' ό χρώμα της άτοκρατορικής πορφύρας με χρυσές φλέβες και με κηλίδες, ή ίσποιες έχουν τ' ό χρώμα τ' ό ρουμπινιού, τριγυρισμένες από κύκλο με χρώμα ζαφειριού. Τ' ό μέγεθος της σπανίας αυτής πεταλούδας, άσφαλώς πρέπει ν' άνε δεκάξη ίντσών διαμέτρου. Ά! κι' άς είχαμε θ' ό μιά τέ τ' ό α!

—Μάλιστα, σέρ, είπε ό Έμιλ. Είναι κρίμα, άλήθεια. Άλλά κι' όπως είναι τώρα ή συλλογή μας, έχει θέσια μ' ά μεγάλη αξία, δεν είν' έτσι;

—Άξια; Ό, φυσικά, πρέπει ν' άνη μεγάλη άξια...

Προτού τοποθετήσει πάλι τα κιόλια τ' ό θεί του, στο έζωγο τ' ός θήκης τ' ό τουφεκιού, ό Έμιλ άδειασε στο έζωφο τ' ό υπόλοιπο περιεχόμενο της θήκης. Ύπ' όρχαν τ' ά δ' γυα κι' ένα τ' όφέμιο παλιού συστήματος.

—Πόσο εκτιμάτε περίπου τ' ό συλλογή αυτή, σέρ;

Ο Έγκνιταλ άνασήκωσε τ' ός ώμους του μ' άδιαφορία κι' έπτε:

—Μά, ίσως τρεις χιλιάδες λίρες, πιθανόν πέντε χιλιάδες. Άλλά κι' σημασία έχει αυτό; Άν έχη άξία ή όχι, δεν μ' ά ενδιαφέρει. Έχετε όκρο, σέρ, είπε ό Έμιλ με σέβασμό.

Κατόπιν άργά, ό Έμιλ πήρε τ' ό τουφέκι, σημάδεψε προσεκτικά τ' όν Έγκνιταλ και τ' ό φτεψε κατάστηθα τις δύο σφαίρες τ' ό έπλου...

Στους Τροπικούς, έπικρατεί ή συνήθεια να μεταχειρίζονται με ιανή πυριτίδα για τ' ό τουφέκια, γιατί καμιά φορά συμβαίνει να χαλούν τ' ά φυσίγνια από την πολλή ζέστη. Γι' αυτό, ένα μεγάλο και πυκνό σύννεφο καπνού άνήκεσε άργά, άνεμασε στους ύψηλούς κλώνους τ' όν δένδρων.

Τότε, μέσα σ' αυτό τ' ό σύννεφο, φάνηκε κάτι, που φερούριζε και κατέβαινε. Κάτι, παράξενο σ' ό σχήμα και σ' ό χρωματισμό. Έγχε τ' ό περιήφανο χρώμα της άτοκρατορικής πορφύρας με ζωηρά στίγματα μαγαρογιού και ρουμπινιού. Τ' ό μέγεθος τ' ό ήταν σαν δύο μεγάλες, πλατειές παλάμες. Για μιά στιγμή, ή τεραστία, όπεροχη πεταλούδα φερούρισε ζαλιόμενη από τ' ό καπνό της πυριτίδας και κατόπιν άρχισε να πέφτη κάτω άργά, όλοένα πιο κάτω...

Γλυτορτώντας άπ' όλα, ήρθε κι' έπεσε τέλος άπάνω στο στήθος τ' ό Έγκνιταλ. Μ' όρθώνοντας μ' άδιαφορία τ' ό έτοιμοθάνατος κότταξε τ' όν ποσπήτη πεταλούδα.

—Έμιλ, ψιθύρισε. Νά... μ' ή... τ' ό χάσουμε!... Έλα... πά' τ' όνη!

Ο Έμιλ πήρε τ' ό δίχτυ πλησίον και με μιά άπαλή, έπιβέξια κίνησι τ' ό γεριού, κατέβασε τ' ό δίχτυ άπάνω στο στήθος τ' ό θύματός του.

Η άνεκτίπητη πεταλούδα ήταν αχμάλωτος...

Ο Έμιλ κότταξε προσεκτικά όλόγυρα τ' ός...

Την έξομολόγησι αυτή, μ' ό την έκανε ό ίδιος ό Έμιλ, μέσα στο κελλί του της φυλάκης, στη Μπατάβια, τ' ό νύχτα της παρεμνησις της θανατικής έκτελεσέας του, για τ' όν φόνο μ' άς νεαρής Γιαβανέζας χορευτριάς.

Για πολλόν καιρό, ή άστυνομία τον κυνηγούσε στο άοχιπέλαγος, προτού τον συλλάβει... Ός τ' ό τέλος έμεινε άπαθή.

—Ναί, μ' ός έπτε, ήξερα πως θ' ά μ' έπαιναν στο τέλος. Ο Έγκνιταλ έλεγε, πως όταν όποσχηται κάτι ή όλλανδική Κυβέρνησις, τ' ό έκτελεί... Έτσι είναι!...

Τόν κότταξε με θαυμασμό και μ' άδηία συγχόρις, —Σκότωσες κι' έκλειψες τόν Έγκνιταλ και κανείς δεν σ' ό ύποπτεύθηκε γι' αυτό τ' ό έγκλημά σου. Πώς κατέβωσες να ξεφύγης απ' αυτήν τ' ό ύποψη;

—Πολύ εύκολα. Πέταξα τ' ό πάτωμα κάτω στη γκρεμό. Όταν τ' ό πλοίο έφθασε στον κόλπο τ' ό Μαρινόφ' ό, εγώ ήμουι έτοιμος για να έπιβισοθώ. Τ' ός έπτε πως ό άτυχη κυρία μου πέθανε μέσα στη ζούγκλα από τ' ός τ' ός φοβερούς πυρετούς τ' ός τ' όπου. Φυσικά, ήρα μ' όζ μου και τ' ό συλλογ...

—Και τ' όν πούλησες για λογαριασμό σου;

—Ναί, για τρισημιά χιλιάδες λίρες Έννεβίτα, τ' ό π' όι λ' άς ξεχωριστά, σ' ά λαμπρά τιμή, τ' ό μοναδική πεταλούδα

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΦΑΡΜΠΕΡ

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΣΤΗ ΦΡΙΝΤΡΙΧΣΤΡΑΣΣΕ

Η μέρα που ο ζωγράφος Πέτρο Μπάουμ ανακάλυψε στους χορτάφους του τις πρώτες άσπρες τριχές, τότε άκριβώς συνάντησε στο δρόμο τον τήν όμορφη Λία, κ' έκεινος, που ως τότε έβλεπε τη ζωή από μακριά, σάν ένα φαντασμαγορικό και διασκεδαστικό θέαμα, ο Πέτρο Μπάουμ, που ως τότε τα έργα του ήσαν σάν άρχαά θεία, κατέθεσε με μιá άπεριγραπτή τρέλλια στα πόδια της Λίας όλη τήν παρουσία του, ύπέφερε τις ιδιοτροπίες της και τις παραξενιές της, για να μπορεί κ' αυτός (μιά φορά, όχι πειά να συλλογίζεται και να ζωγραφίζει, αλλά να ζήσει και να νοιώσει τó αμα του να καιή από τόν έρωτα.

Πέρασαν έτοι μερικώς έβδομάδες, μ' έναν παροξυσμό τρέλλας, με μιá άπεριγραπτή ευτυχία, όταν ένα μισοκό βράδυ, μπαινώντας ξαφνικά στο σπίτι της όμορφης Λίας, στην Φριντριχστράσσε, βρήκε τη φίλη του, που φορούσε τήν πιο όμορφη και τήν πιο άραχνοφάντη πιτζάμα της, στην άγκαλιά του Γκουστάβ Χόλμ. 'Ο Πέτρο, κατάκλιος, έδγαλε μιá πηγιμένη φωνή, σάν να τόν είχαν πληγώσει κατάστηθα, κ' όμορφη για να διώξει από εκεί πέρα τόν άνθρωπο που είχε καταστρέψει τήν ευτυχία του. 'Ο Χόλμ τότε τού πέταξε στο πρόσωπό του μιá χυδαία βρασιά και για να τόν φοβισί, έκωσε άπότομα τó χέρι στήν τσέπη του, για να βγάλει τάχα τó πιστόλι. 'Ο ζωγράφος τότε τυλιχόθηκε από τó πάθος του κ' άρπάζοντας με μιá άπεριγραπτή λύσσα ένα μεγάλο άσημειο καπνιέρι, που ήταν άπάνω στο τραπέζι, χτύπησε με δύναμη στο κεφάλι τόν άντρίπλο του και τόν ξάπλωσε πάνω στο πρόσωπό του χαλά άμόφροτα...

Γιά μιá στιγμή, πάγωσε από τήν φρίκη του, με τά ύπια κροφάμενα στο αμα που έτρεξε από μιá μεγάλη πληγή, κ' έπειτα όμορφη σάν τρελλός έξω από τó δωμάτιο, κατέβηκε στο δρόμο, περιελπίηθηκε διά κ' εκεί καί τέλος έφτασε μπροστά τόν σιδηροδρομικό σταθμό. "Έτσι, πήρε στήν τύχη ένα τραίνο, ταξίδεψε άκριτη ώρα και ξαφνικά, δίχως να ξέρει τί κάνει, κατέβηκε, στήν τήχη πάλι, σ' ένα σταθμό, τράβηξε για τή σκοτεινή έξοχη και πέρασε κεινή τήν τραγική νύχτα του σε μιá έρημη καλύβα. Τά έξημερώματα, πήρε πάλι τó δρόμο, σάν τρελλός, δίχως να ξέρει πού πηγαίνει, και δέν στάθηκε παρά μονάχα όταν δέν μπορούσε πειά να περπατήσει από τήν πεύνα. 'Ο Πέτρο Μπάουμ τότε μπήκε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, χαμένο εκεί πέρα, στήν έξοχη, και κάθισε σε μιá γωνία, για να φάει. Σε λίγο μπήκε στή σάλλα μιá συντροφιά από εύθιμους νέους, που παρήγγειλαν άφθονη πομπά κ' άνοιξαν τó ραδιόφωνο. «Μετεωρολογικό δελτίο. 'Ατμοσφαιρική πίεσις...». Ένας από τούς νέους γύρισε τó κομμάτι.

—Λίγη μουσική, παιδιά, έ, τί λέτε ; Λίγη μουσική για να διασκεδάσουμε... έλεε στός φίλους του.
Μά άντί να άντηχίσουν μέσα στή σάλλα οι τρελλοί σκοποί ενός φρέζ-τρώτ, άκούστηκε σοβαρή ή φωνή τού «πατέρα» :
«Ένας φόνος από ζήλεια έγινε χδές τó βράδυ στή Φριντριχστράσσε. 'Ο δράστης έγινε άφαντος. 'Η αστυνομία άφρισε μιá άμοιφή από δυό χιλιάδες μάρκα για κείνον που δά τόν συλλάβη...»

'Ο Πέτρο Μπάουμ, τρέμοντας σύγκωμος, σηκώθηκε άπότομα, έφριξε μερικά μάρκα πάνω στο τραπέζι και βγήκε παραπατώντας από τó μικρό ξενοδοχείο. Μπροστά του άπλώνονταν πάλι ή έρημη έξοχη...

Κατά τó βράδυ, κούρασιμένος, έφτασε κοντά στή θάλασσα. 'Ο φάρος σκορούσε πότε από τή μιá μεριά και πότε από τήν άλλη τις κόκκινες και τις πράσινες λάμπες του. Κάτω, στήν πόρτα της εισόδου του, ήταν κρομασμένη μιá μικρή πινακιά : «Ζητείται βοηθός». Πιό πέρα από εκεί ήταν ένα πανδοχείο, έπειτα μερικώς καλύτες παρδών και έπειτα ή άμμουδιά, ή άπέραντη άμμουδιά...

'Ο νέος βοηθός τού φαροφύλακα λεγόταν Γιόχαν Κρούγιερ. Ναι, Γιόχαν Κρούγιερ. Έκανε σπομπής τή δουλειά του, δέν πήγαμε ποτέ στο γειτονικό πανδοχείο και δέν διάβαζε καμιά έφημερίδα. Ήταν ένας

«Euploea splendidus».

Δέν θάστατα πειά μπροστά σε τόση άπάθεια και φάναξα :
—Απορώ πώς τολμάς να μου διηγήςια δλ' αυτά με τόση ψυχραιμία! Πώς μπόρεσες να σκότασής τον βαρμιάσιο αυτό άνθρωπο; Τόν μεγάλo επιστήμονα!... Τόν εδεργέτη σου επίτελους αυτόν, ό όποιος σ' έσωσε από τή δυστυχία. Μά, δέν σε τύπει ή συνειδησίς σου, άδελέ ;
Γύρισε και με κτύπησε τó παράξενο, άπαθές βλέμμα του :
—Γιά πού λόγου ; έπια μ' άφέλεια 'Εγώ νοιώζω πώς τού έκανα έκδοούλει. Πέθανε εύτυχής... 'Αλήθεια!... Σεξ θεοδιά πώς τή στιγμή που εσηόχησε, όλη ή άμορσιά της δολάμπρης πεταλούδας άντανάκλωσε μέσα στο μάτια του!...

πολύ παράξενο κ' άνηγματικό ένθροπος. Τις μέρες που ήταν έλεύθερος, έδγαμε κ' έκανε μακρινούς περιπάτους στήν άερογιαλιά, άνάμεσα στους βράχους ή έπαυσε μιá βάρκα και πήγαμε σ' ένα νησί, που έβγαυε όλοπράσινο μέα από τά κλάμα, πιο πέρα από τó φάρο.

Ναι ! Ήταν ένας παράξενος άνθρωπος αυτός ο Γιόχαν Κρούγιερ. Όταν συναντούσε τήν κόρη τού φαροφύλακα, τήν όμορφη Μαίντν, τήν κτύπησε μ' ένα τρυφερό βλέμμα. Μόλις όμως εκείνη τού έλεγε κάτι χαρομόλαντας, ο Γιόχαν Κρούγιερ έσκουθε τó κεφάλι και τής άπαντούσε με μωδολογία.

Τó βράδυ, ο βοηθός τού φαροφύλακα καθόταν φρεξ δολώληρες, κτυπώντας τή θάλασσα. 'Ο του τόνε πήγαμε σε μιá μεγάλη πύλα κ' έβλεπε όμορφες γυναίκες, χροιά φάτα, ένα πολυτέλες σαλιόνη, μιá άραχνοφάντη πιτζάμα κ' έπειτα άμα, ζεστό άμα, πάνω σ' ένα χαλί, και τó σθημένο βλέμμα ενός έτοιμοθανάτου...

—'Ησαν σκέις, έντρα, συλλογίζονταν ο Γιόχαν Κρούγιερ. Κι' έγω δέν ήθουν τίποτ' άλλο, παρά μιá σιά, ένα ένειρο...

Και γελούσε, παρίφωνα, σαρκαστικά, σάν τρελλός ή σάν ένας τραγικός άνθρωπος.

'Ο ήλιος τόν είχε μαρμίσει κ' ο άέρας της θάλασσας τόν είχε κάνει γερό, με άτσάλινα μπράτσα.

Μιά νύχτα τέλος έσφιξε στήν άγκαλιά του τήν όμορφη Μαίντν, τήν φίλησε στο στόμα και τó πρωί παρουσιάστηκε μπροστά τού φαροφύλακα και τού έλεε πώς ήθελε να φύγει. Ήταν χλωμός και τά χείλη του έτρεμαν από τó φόβο. 'Ο φαροφύλακας κτύπησε πέρα τή θάλασσα, με τά μάλια. Μιά πιναή όμυλή σκέπαζε τή φουρτουλασμένη θάλασσα.

—Δέν έχω τώρα καιρό για τέτοια πράγματα... τού άπάντησε, γκενίζοντας. Έκει κάτω κινδύνεισε μιá βάρκα... Θεέ μου !... Δέν τήν βλέπω πειά... Μά, να τήν πάλι... Ένας άπ' εκείνους που ήσαν μέσα έπεσε στή θάλασσα...

—'Νά είδοκιστό τó ναυαγοσωστικό ; ρώτησε ο Γιόχαν Κρούγιερ.
—Μά ! ένε περσιτό... Κανείς δέν θά μπορούσε να βγή μ' αυτόν τόν καιρό !... τού άπάντησε ο φαροφύλακας.

'Εγινε τότε μιá μικρή σιγή. 'Υστερα ο Γιόχαν Κρούγιερ ψυθύρισε :
—Πάει καλά... Θα πάω τότε έγω !...

Κι' ο βοηθός τού φαροφύλακα έφριξε στή θάλασσα τή μικρή άπιακάτα και χάθηκε σε λίγο, μέσα στο άφανσιμένα κήματα. 'Η Μαίντν έκλαψε με θεσιμá δάκρυα, άπαρηγόρητη, κ' ο πατέρας της, τρέμοντας από τή συγκίνηση του, κτύπησε με τά κλάμα τή θάλασσα, που τήν σκέπαζε ή όμυλη.

Πέρασε έτοι μιá δολώληρη ώρα κίγνιας και τέλος ο Γιόχαν Κρούγιερ γύρισε στο φάρο, με τή βάρκα που κινδύνεισε. Στο βάθος της ήσαν ξαπλωμένα, άνασθητα, ένας άνδρας και μιá γυναίκα. Μά τί περιέριό ! 'Ο Γιόχαν Κρούγιερ, καταματωμένος, έτοιμος να σωραστή καταγής από τήν κούραση, γελούσε, γελούσε σάν τρελλός !... Έπειτα άφρησε τούς ναυαγούς στο φαροφύλακα και στήν κόρη του και γύρισε, παραπατώντας, στήν καλύβα του.

'Υστερα από μιá ώρα, ο πατέρας της Μαίντν τού πήγε εκεί ένα σωρό λεφτά.

—Σού τά στέλνει ο κύριος που έσωσε... τού έλεε.

'Ο ήοχαν Κρούγιερ χαμογέλασε.

—'Νά τού τά δώσετε πίσω, άπάντησε, και διαθεβάστε τούς χαροτσιμούς μου στον γ. Χόλμ... Δέν τού χροστώ πειά τίποτε...

—Μά πώς ; Τόν ξέρεις ; άπάντησε ο φαροφύλακας.

—Ναι... Έχουμε μιλοήσει κάποτε... Έκανε ο παράξενος βοηθός του.

Κι' όταν έφυγε ο φαροφύλακας, ασπασμένος, ο ζωγράφος Πέτρο Μπάουμ, γιατί αυτός ήταν ο 'Εγώσαν Κρούγιερ, συλλογίστηκε :

—Ζή λοιπόν ο Γκουστάβ Χόλμ ; Τόσο τού καλύτερο ! Κι' άπόστο, έκεινος ο φόνος της Φριντριχστράσσε ; 'Ω, Θεέ μου ! 'Η Φριντριχστράσσε είνε τόσο μεγάλη !... Θα έγινε εκείνο τó βράδυ κανένας φόνος σ' ένα από τά άναριθμητα σπία της...

Κι' ο Πέτρο Μπάουμ, διόλαγος, γύρισε σε λίγο στο φάρο, για να ζήσει τή Μαίντν από τόν πατέρα της και να ζήσει για πάντα μαζί της, εκεί πέρα, στο πρόσινο νησί, άπέναντι στο φάρο, μακριά από τόν κόσμο, ήσυχος, εύτυχισμένος, με τή γυναίκα που τόν λάτρευε.

ΕΡΜΑΝ ΦΑΜΠΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΕΝΑΣ ΕΣΥΠΙΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

'Επ' Λουδοβίκου ΙΕ' ήταν μεγάλη μόδα νά οδηγούν ή κυρίες μικρά άμάξια κ' έτσι συνέδωναν πολλά άτυτυχημένα. 'Ο βασιλεύς κλάσε τότε τόν αστυνομικό διευθυντή Ντ' 'Αρζανσόν και τόν διέταξε να λάβη μέτρα.

'Ο Ντ' 'Αρζανσόν, έξυινος άνθρωπος, άταγόμενος άμέσως να ήσυχον στις κυρίες που ήσαν κάτω τών ροδιάντων έδω.

Τήν έπομένη καμιά γυναίκα δέν φάνηκε στός δρόμους να οδηγεί άμάξια !...

